

PORNOGRAFIAA VAI EROTIKKAA?

eli: millä tehdään rahaa vakavaan taiteeseen...

Sarjainfon tutkijat saivat nivaskan albumeita puntaroitavakseen. Etukäteen oli selvää, että Sötemin Kanki-Kukkosmainen linja ja Jalavan pehmeämpi erotiikka poikkesivat toisistaan, oikeutta myöten olisi pitänyt kahlata myös muutamat muut "klassikot" (ha!), mutta...

R = Johanna Rojola
J = Jari Hanski
K = Kivi Larmola
H = Hannele Harjunen

Igor:
Lyhyesti pitkällä
Suomennos Inés, tekstaus Oiva Väli-
Köyrinki
SÖTEM 1998

R: Lyhyesti pitkällä on otsikkona käsit-
tämätön. Se viittaa ilmeisesti albumin
stoorien pituuteen? Tai elimen? Kumpi
on kumpi? Ei kai sitä munalla kirjoite-
ta? Pikkujuttu ehkä, mutta ei kai hyvä
suomennos maksa sen enempiä kuin
huonokaan. Piirustus on alle keskitason,
mutta itse jutut on ihan hauskoja,
(muka-?) omaelämäkerrallisia. Reipasta,
monipuolista seksiä. Yllättäen kertoja
tohtii tarinoida myös vähemmän onnis-
tuneista seksikokemuksistaan, mikä viit-
taisi tarinoiden ainakin osittaiseen to-
denperäisyyteen. Asenteiltaan jutut ovat
perinteistä pornoa kertoen enemmän
miespuolisesta toimijasta kuin naisista.
Tylsää. Birdlandin jälkeen ihminen vaa-
tii enemmän!

TYÖNYMIEMME HÄNEEN JOHA
AGENNOSKA KANSI YHTÄIKÄÄ.
PÄÄTELLEN SITA MITEN HELPOSTI
SE KAVI, SE TUNTI OLEVAN
HÄNESTÄ AIVAN
LUONNOLLISTA.

TYTTÖ SAATTOI ILLOLLA HAIKATA TÄMÄN
ANKARAN, MUTTA OIKELIENKUKKAISEN
KÖYTELLIN SIUNALUKSEN.

HYTSEN HYVÄ TE
OLETTEKAAP!
MESTAR!
ILLUSTRISSIINI!

Gibrat - Leroi:
Pinocchia (Pinocchia, 1995)
Suomennos Juhani Tolvanen
JALAVA 1997

J: Pinocchian idea on, että puupoika
onkin tyttö ja että valehdellessaan hänel-
lä kasvaa nenän sijasta rinnat. Tästä
onkin sitten hyvä lähteä liikkeelle ja esi-
tellä erilaista menoa erilaisissa paikois-
sa. Aika, jota eletään, on sadun, joten se
selittää kaikki sekalaiset eri aikojen viit-
taukset.

Satua on käytetty hyväksi tehokkaasti
ja sen eri osista koottu jonkinlainen sek-
kametelisoppa. Jos Disneyn Pinocchio-
ta pitää ohjenuorana, seuraa tarina sitä
aikalailta tarkasti. Oma lisäyksensä on
Lorenzo, johon Pinocchia ihastuu ja jota
hän jahtaa koko loppualbumin.

Seksiä harrastetaan kaikissa sopivis-
sa ja muissakin tilanteissa, mutta yllät-
täen se ei tunnu ainakaan ihan joka pai-

kassa päälleliimatulta. Sinänsä hyvä aja-
tus oli se, että huvipuisto (jossa pahat
pojat muuttuivat aseiksi) on tällä ker-
taa entinen venäläinen sukellusvene,
joka on muutettu bordelliksi amerikka-
laisturisteille.

Gilbert Hernandez: Birdland, 3. painos
Suomennos El Pulpo Flamenco, tekstaus
Anu Tontti
SÖTEM 1998

R: Birdland on parasta sarjakuvapornoa,
mitä olen ikinä nähnyt. Birdland on ehkä
jopa parasta pornoa mitä ylipäätään olen
nähty. Russ Meyerin elokuvissa ei ol-
lut näin isoja kikkeleitä. Olisipa kaikki
porno tällaista. Naiminen on iloista ja
reipasta ja tuhmaa, kaikki kaikkien
kanssa koko ajan joka paikassa ja lopuk-
si vaihdetaan tytöt pojiksi ja pojat tytöik-
si ja aloitetaan alusta. Kauniisti piirret-
ty! Henkilöillä on toisistaan croavat
luontet! Juoni ei häiritse! Lisää! Lisää!
Uudessa painoksessa on muutama lisä-
sivu.

J: Hernandezin Birdlandin laajennettu
painos on muuten sama kuin aikaisem-
pi, mutta siihen on lisätty loppuun pari-
kymmentä sekalaisenoloista sivua. Jo-
tain albumin suosiosta kertoo se, että
Like on ottanut siitä jo kolmannen pain-
oksen. Huh-huh.

Birdlandin kantava ajatus on, että sii-
nä on hiukan scifiä, hiukan ongelmia ja
paljon sitä ihtiään. Miehet ovat urheilul-
lisia ja isokaluksia, naiset urheilullisia ja
joko iso- tai pienirintaisia (joko-tai, ei
mitään siltä väliltä). Scifiä jutussa edus-
tavat avaruusolennot, joilla on jotain tek-
emistä asioiden kanssa tai sitten ei - on-
gelmia taas on kaikilla kaikkien kanssa,
sisarukset ja veljekset ovat ihastuneita
toistensa aviopuolisoihin (siis ne joilla
on puoliso).

Birdland kyllästyttää pian sillä jatku-
vaan likapyykin tekoon väsy. Tosin Her-
nadezin piirrostyylillä on aivan yhtä hyvää
kuin paremmin tunnetuissa Rakkautta ja
raketteja ym. -sarjoissa, ja se pelastaa

paljon. Mutta ei kuitenkaan tarpeeksi
paljon.

Milo Manara: Gulliveriana
Suomennos Juhani Tolvanen, tekstaus Ilkka
U. Pesämaa
JALAVA 1996

J: Manaran Gulliverianasa on sama idea
kuin Pinocchiassa, otetaan joku tunnet-
tu satu tai tarina, muutetaan päähenki-
lön sukupuoli ja lisätään amos seksiä.

Gulliveriana seikkailee lilliputtien,
jättiläisten ja puhuvien hevosten kes-
kuudessa sekä pilvikaupungissa. Paljas-
ta pintaa esiintyy niin kuin aina Mana-
ralla, mutta ei mitään riettaailua vaan so-
pivaa soft-kamaa. Toisaalta albumista
löytyy myös SM- ja eläintarinoita niitä
kaipaileville - se eläinjuttu ei tosin joh-
da mihinkään, mutta se tuskin haittaa...

Jodorowsky - Moebius: Enkelikynsi
Suomennos Ville Keynäs
SÖTEM 1997

R: Taas saa hävetä. Enkelikynsi ylitti är-
sytys- jopa raivohulluuskynnyksen reip-
paasti. Mun mielikuvitus ei olis ikinä
riittänyt näin asenteellisen, tekotaiteelli-
sen paskan olemassaolon kuvittelemi-
seen! Likaiset vanhat miehet kuvittelee
irstaissa mielissään miten nuoren tytön
suurin unelma on universaali penetraa-
tio. Sekaan on sotkettu vielä viiden pen-
nin mystiikkaa. Siihen sitten kiteytyy
naisen seksuaalisuus, vai. Sitäpaitsi piir-

roksista iso osa löytyy valokuvina Re-
searchin kirjoista, Jodorowsky on ilmei-
sesti kirjoittanut tekstit jälkeinpäin.
Miten alas voi vajota? Pysyis vaan Jodo-
rowsky opetuslapsiensä keskellä ja
Moebius olis mun puolesta voinu jäädä
sinne Etelämeren saarelle mistä se 70-
luvulla odotti ufojen sen noutavan.
Nämä äijät on vetäneet liian paljon lii-
an vanhana.

J: Tämä kai on jotenkin filosofista ja tai-
teellistakin, mutta en ole varma millä
planeetalla. Ei kuitenkaan sillä, jolla
minä elän.
Vastenmielinen.

Rossi - Delizia - Valdambri - Laurenti:
Ramba 2
Suomennos Lord Gira, tekstaus La Baya de
Esperanza
SÖTEM 1998

R: Ramba 2 on perinteistä ita-
lialaista fantasiapornoa. Pe-
ruskamaa. Itse pidän ehkä
seksin ja väkivallan yhdistel-
mästäni hieman todenma-
kuisempana. Enpä haluaisi
tavata sitä tyyppiä, jolla te-
kee hönttiä, kun Ramba nus-
sii seinään lävistettyä ruu-
mista! Juttujen taso vaihtelee
rajusti eri piirtäjistä ja kir-
joittajista riippuen. Käännös
on hulvaton, tarinat on so-
vellettu Suomen, etten sa-
noisi Meritullinkadun oloi-
hin!

J: Ramba 2 jatkaa siitä mi-
hin Ramba 1 jäi. Luo-
teja ja spermaa lentää
edelleen solkenaan,
hyvät ovat poissa ja
pahat ovat kovia.
Upeeta, eikö?

Albumissa on neljä
tarinaa, joissa palkkatappaja
Ramba laittaa asiat oikeaan jär-
jestykseen. Juonia on turha selit-
tää sen tarkemmin, kun kantava-
na ajatuksena "tarkoitus pyhittää
keinot": tai annettu tehtävä hoi-
detaan ja siinä sivussa hoidellaan
"hommat".

Ramba on väliillä väkivaltai-
suudessaan kyllästyttävä ja inhot-
tava, mutta kääntäjällä on ollut
kivaa, kun hän on keksinyt tapah-
tumapaikkoja ja Ramban työnan-
taji. Niinpä albumissa seikkaile-
laan Lapissa laittarissa MTK:n

laskuun lappalaisia järjestykseen ja Ku-
losaaren Kasinolla sekä Töölössä puno-
taan juonia. Toisaalta sarjan nekrofilia ja
paholaisenmanausjutut ovat vastenmie-
lisiä.

Reed Waller - Kate Worley: Omaha.
Kissatanssija 1
Suomennos Kivi Larmola, tekstaus Jukka
Vallisto
JALAVA 1998

J: Omaha on tämän setin kenties mielen-
kiintoisin albumi. Omaha on kissa, jon-
ka muodot eivät ole kovin eläimelliset -
hän on yhdistelmä ihmistä ja kissaa.
Omaha on strippari, joka sekaantuu
kaupungin juonitteluihin ja joutuu vai-
keuksiin poikaystävänsä kanssa. Juonta
on hiukan enemmän kuin nimeksi, mut-
ta se tuskin haittaa lukijaa (toivottavas-
ti).

Paljasta pintaa on tarjolla melko pal-
jon, onhan kyseessä strippari, ja seksiä-
kin löytyy, mutta tässä albumissa se on
parhaiten muuhun menoon sidottua. Eli
jos jotain albumia tästä kuusikosta pitää
suositella, se on tämä. Ja onhan siinä niin
hyvä käännösikin...

H: Aikojen alusta saakka kioskikirjalli-
suuden yksi keskeisimmistä arkkityy-
peistä on ollut seksuaalisesti 'vapautu-
nut' ja kyltymätön eksoottinen tanssija-
tar, eli kotoisammin strippari. Wallerin
ja Worleyn kissatanssijasaagan ensim-
mäistä osaa 'Omaha'-Kissatanssija 1:stä
lukiessa ajatukset palaavatkin luonte-
vasti esi-teini-iässä luettuihin Carter
Brown/Larry Kent-tyyppisiin lukemis-
toihin. Omaha-albumin formaatti on

TULE SISÄÄN
NYT... AU...
NOIN... AU...

TULE,
KAUNIS
POIKA...
VA UUU.

sama, mutta kuvien kanssa. On pehmo-pornoa ja väkivaltaa, kurvikkaita naisia ja anti-sankareita, siteeksi juonentynkää sekä himpun verran yhteiskunnallista sanomaa. (Omaha puolustaa kiivaasti yksilönvapautta eli jokaisen naisen perustavalaatuista oikeutta hankkia elantonsa esineellistämällä ruumistaan).

Kun tähän miehenkipeän, mutta elämänsä syvempää tarkoitusta hakevan stripparin tarinaan lisätään vielä kaksinaamainen ystävä, yksi pakollinen korruptoitunut miljonääri ja tämän vastahakoinen perintöprinssi, tarpeelliset päähenkilöt ovatkin koossa.

Tarinana 'Omaha' on siis sietämättömän kliseinen ja kymmenistä b-elokuvista, -lukemistoista ja tv:stä tuttu. Nainen, mies, hullu rakkaus, sotkeutuminen rikokseen, pako ala-maailman kostoja jne.

Eihän tässä mitään. Näistä aineksista on saatu paljon hyväksi aikaiseksi, mutta Omaha kompastuu tarinana tavanomaisuuteensa.

Perinteisestä kioskikirjallisuudesta poikkeavasti Omaha-albumin näkökulma on periaatteessa naisnäkökulma, mutta ainoastaan puolittiedostavan keskivertohenkilön mielikuvituksen rajoissa.

Albumissa kiteytyy juuri se standardoitu pikkutuhma playboy-päiväuni vapautuneesta ja itsellisestä naisesta: Omaha on ultraseksikäs exhibitionistinen naapurintyttö, joka kuitenkin pohjimmiltaan etsii hyvän miehen tosi rakkautta.

Sarjakuvaa harrastavana aikuisena ihmisenä, etenkin naispuolisena sellaisena, on kyllä saanut sulattaa kaikenlaisia typeryyksiä, mutta tämän isotissisen 'kissan' seksiseikkailut ja varsinkin suuhunsa pistetty tyhjänpäiväinen filosofointi ovat hölmöydessään jo omaa luokkaansa. Usein tämän genren pelastukseksi astuu edes huumori, olipa se

sitten tahallista tai ei, mutta Omaha on kiusallisen huumorintajoton sarjakuva. Piirrosjälkikin on epäkiinnostavan tasapaksua ja kovin kunnianhimoitonta.

Omaha on keskiverto tarina, keskivertopiirroksin, mutta lukijakohderymä varmaankin löytää Omahan ja tulevat jatko-osat tästä huolimatta. Omahan tarjoama sekoitus pornosarjakuvaa ja kioskikirjallisuutta epäilemättä vetoaa moneenkin lukijaan.

Markiisitar de Helmer:
Pieni, pieni punahilkka
HARD-ON COMIX 1998

K: Jeps, joo. Tämä on tosiaan yli satasivuinen kotimainen omakustanne sitä kamaa, jota muistan kouluaikoina ystäväni Deutschin piirtäneen kymmenen sivun päivävahtia masturbaatiotarkeituksiin. Huonolla menestyksellä toimii, huolimattoman kökkö piirrosjälki ja tavattoman ennalta-arvattavat seksiadaptaatiot Grimmin veljesten ym. kansansaduista eivät tosiaan innosta, hyvä jos huvittavat. Kannattaisi satsata määrän sijasta laatuun, "markiisitar".

Didier Comes:
Eva
JALAVA 1998

H: Comesin Evan keskeisimmät elementit ovat salaperäinen talo, traagisesti onnettomuudessa invalidisoitunut sisar Eva ja tämän hoidolle omistautunut kaksosveli Yves. Nuori vaaleaverikkö Neige (lumi), joutuu sattumalta keskelle

tämän pakkomielleisen ja sukuruutaisen sisarusuhteen kiemuroita. Tätä kolmoisdraamaa värittävät vielä Yvesin rakentamat robottinuket, joita hän käyttää sekä itsensä ilmaisemisen että roolipeleiden välineenä.

Eva on psykologisesti virittynyt kauhusarjakuva, jonka käsittelemät teemat kuljettavat ihmismielen pimeälle puolelle. Sarjan ehkä keskeisin teema on sisarusten välinen epä-terve riippuvuusuhde, jota leimaavat syyllisyudentunto, mustasukkaisuus ja äärimmäinen omistushalu. Comes käyttää tarinassa hyväksien erityisesti kaksosuhteeseen kautta aikojen liitettyä mystiikkaa ja symboliikkaa. Kaksosethan nähdään usein saman persoonan eri puolina, esimerkiksi kauhuelokuvan puolella monesti hyvän ja pahan ilmentyminä. Myös Evassa kaksossisarusten suhde on niin kiinteä, että identiteettien rajat

hämärtyvät. Evan ja Yvesin, eli yhdessä Yvan, välisen kaksosuhteen kautta Comes käsittelee, vaikkakin hiukan onnaldellen, erillisen, itsenäisen persoonallisuuden muodostamisen liittyviä ongelmia.

Eva toimiikin erilaisten psykologisten patologioiden näyttelyareenana. Tarinan mausteina on vielä ripaus seksuaalisperäisiä pakkomielleitä, androgyniaa ja gender-blendingiä. Comes tekee tarinasta jonkinlaista kovaksikeitettyä kauhusarjakuvaa, joka hätkähdyttää, muttei vetoa tunteisiin.

Comesin piirrostyylillä on, kuten aina, samanaikaisesti graafisesti näyttävää, mutta myös jähmeää ja kylmänkal-seaa. Erityisesti henkilökuvat ovat kovin yksi-ilmeisiä. Comes tuntuu piirtävän enemmän yksittäisiä kuvia kuin tarinaa, siten kuvien virta on sangen rikkonainen. Tyyli sopii kuitenkin hyvin albumin verkkaiseen ja teatraaliseen ilmaisuun. Todellisuuden ja unen rajamaiden tuntu alleviivautuu entisestään.

